

Pismo 8

NAJBOLJA U POŠTI!

Sama pomisao da moram otići u poštu tog jutra za mene je bila neizmjerena tlaka. Sjetila sam se posljednjeg puta kad sam bila, izgubljeno se vrtila, pogrešno ispunila 3 uplatnice dok naposljetku nisam već vidno naživcirana izašla. Vjerojatno bi se netko nasmijao na to, zašto osoba koja ima 24 godine ne zna ispuniti jednu običnu uplatnicu, ali ja se nekako uvijek toplo nadam da će osoba s druge strane šaltera biti raspoložena da mi pomogne pri ispunjavanju istoga ili makar toliko susretljiva da me uputi. Nespretna sam oko tih stvari, ispunjavanje bilo kakve papirologije me zamara. No dobro, poželjela sam sreću sama sebi i uputila se. Stigla sam u poslovnicu broj 23107 u trgovinu Interšpar u Zadru. Bio je četvrtak ujutro, 8 i 30, gužva, izvukla sam svoj broj. Uplaćivala sam novčani iznos za polaganje stručnog ispita. Imala sam papirić u rukama na kojem je pisala adresa i IBAN. Po tko zna koji put ja opet nisam znala gdje što ide i gdje se što upisuje. Pogled na prazne crte, poziv na broj, milijun kvadratića, sve skupa mi je već stvaralo paniku. Nervozno sam tražila kemijsku olovku po torbi, ali rijetko kada tamo uspijem naći nešto što u tom trenu tražim. (Žene će znati o čemu pričam.)

- Oprostite, imate li možda nešto za pisati? – upitala sam.
- Ne. – Kratko i jasno mi je odgovorila jedna djelatnica koja je stajala pored šaltera i sređivala neke papire. Odlučila sam stati u red i pričekati, nisam imala drugog izbora. Vidjela sam da je jedan šalter slobodan pa sam pitala baku do sebe radi li netko za tim šalterom.
- Vidiš li možda da netko radi?
- Ne, ali sam mislila da je možda netko bio pa otišao, vidim da je otvoreno i da.... ma dobro, ništa, glupo pitanje, zanemarite.

Bila sam na rubu toga da odem i odustanem, kad me zazvao glas s prvog šaltera.

- Evo, djevojko, imam ti ja kemijsku, izvoli.

Dodala mi je kemijsku, nasmijala se i nastavila raditi. Zanimajala sam. Ne sjećam se čak ni jesam li zahvalila. Bilo mi je čudno da bi me netko zaista čuo i doživio u svoj toj gužvi i ponudio pomoć. Naslonila sam se i krenula s ispunjavanjem. Nisam znala ispuniti ništa osim svog imena, prezimena i adrese pa sam odlučila pričekati u redu gdje je radila ona srdačna i nasmijana žena. Došla sam na red za nekih 10 minuta.

- Meni je zaista neugodno, ali ja nikad nisam znala, niti ću ikad znati ispuniti ovo. Možete li mi moooooooožda, ikako, vi? Molim vas.... Imam sve podatke. Valjda.
- Naravno da mogu – odgovorila mi je uz smješak – ali ti ćeš ispuniti sama, a ja ću te naučiti kako.

Objasnila mi je svaku rubriku, polako i strpljivo i pokazala gdje da upišem iznos. Ni na početak ni na sredinu, na kraj. Nikad to nisam znala. Bila sam oduševljena i ponosna jer sam napokon sama ispunila uplatnicu. I to bez greške. Iz prve!

- Hvala vam puno, puno! Odsad dolazim samo kod vas! Ali s ispunjenom uplatnicom, naravno.

Ovaj put smo se obje nasmijale.

- Eto, vraćam vam kemijsku, hvala!
- Ma neka, zadržite ju. Božićno je vrijeme, vrijeme darivanja. Sretni blagdani tebi i tvojoj obitelji i sretno ti na ispitu!
- Zaista? Ajoj... Hvala vam puno. Na svemu! Sretan i blagoslovljen Božić i vama!

Tog jutra, Slavica Dundović, uljepšala mi je dan i dokazala da ljudi za šalterom zaista mogu biti dragi i ljubazni i da odlazak na poštu može biti i ugodno iskustvo. Možda je za to neke sitnica, tek mala stvar, svakodnevna, ali meni je značilo puno. Nikad dotad nisam srela tako susretljivu osobu za bilo kojim šalterom i u bilo kojoj poslovnici. Vjerojatno ni njoj to nije značilo ništa jer je sama po sebi takva, topla i izuzetno pristupačna osoba, spremna pomoći nama, izgubljenim korisnicima, a sam Bog zna da nije ponekad ni s nama lako. Ipak, ako joj se ikako mogu odužiti za to što mi ispunjavanje uplatnica više ne predstavlja nikakav problem, onda u najmanju ruku mogu poslati ovo pismo i makar tim putem zahvaliti i zaželjeti joj sretan Božić i još ljepšu Novu!

Hrvatska pošta treba više takvih djelatnika, isto kao što svijet treba više takvih ljudi! ☺

Nominirala: Magdalena Marđetko, Zadar